

KAPITOLA I

BELLE OTVORILA VCHODOVÉ DVERE svojej chalúpky. Pozrela sa na čarovnú scenériu pred sebou, malebnú ako obrázok, a povzdychla si. Rána v mestečku Ville-neuve sa každý deň začínali rovnako. Aspoň odkedy tu žila Belle.

Slnko vždy pomaly vychádzalo nad horizont, jeho lúče zmenili farbu polí, ktoré obklopovali chalúpku, na zelenšiu, zlatšiu alebo belšiu, podľa ročného obdobia. Potom sa lúče vždy kĺzali, až kým sa nedotkli vybielených stien Bellinej chalúpky, ktorá stála presne na okraji mestečka, až nakoniec osvetlili slamené strechy domčekov a obchodíkov, ktoré spolu tvorili mestečko. Ale kým sa to stalo, obyvatelia sa už prebrali a pripravovali sa na deň. Vnútri domov si muži sadali k svojim raňajkám, kým ženy obliekali deti alebo práve domiešavali

ovsenú kašu. Mestečko bolo tiché, akoby zo seba ešte stále striasalo spánok.

Potom hodiny na kostole odbili osem.

Ako na povel mestečko ožilo.

Bella to pozorovala už stovky ráz. Ale dnes ráno ju znova udivovalo, keď sa pozerala na mestečko plné tých istých ľudí, ktorí sa zaoberali svojimi každodennými činnosťami. Prižmúrila srdečné hnedé oči a povzdychla si nad všednosťou toho všetkého. Často premýšľala, aké by to bolo, keby sa prebúdza-la inak.

Belle pokrútila hlavou. Premýšľať o tom jej nerobilo dobre. Toto bol život, aký odjakživa poznala, život, ktorý žila so svojím otcom, odkedy sa pred mnohými rokmi prisťahovali z Paríža. Zaoberať sa minulosťou alebo tým, čo by sa stalo, keby... bola strata času. Mala na práci nejaké veci, musela niečo vybaviť a – pozrela sa na knihu, ktorú zvierala v ruke – musela nájsť nové dobrodružstvo. Vy-strela plecيا, zatvorila za sebou dvere a vydala sa do mesta.

O niekoľko minút už schádzala po hlavnej ulici vyloženej mačacími hlavami. Pri stretnutí s ostat-

nými obyvateľmi neprítomne pokyvovala hlavou na pozdrav. Hoci väčšinu svojho života prežila v tomto mestečku, stále sa tam cítila ako cudzinka. Ako mnohé malé mestečká na francúzskom vidieku, aj toto bolo odlúčené a osamotené. Väčšina ľudí, ktorých Belle stretla na svojej ceste, sa tu narodila a väčšina z nich tu strávi aj zvyšok svojho života. Pre nich bolo toto mestečko celým svetom. A na cudzincov sa pozerali s nedôverou.

Belle si nebola celkom istá, či by sa k nej ne správali ako k cudzinke, aj keby sa tu narodila. S väčšinou ostatných nemala totiž veľa spoločného. A pravdupovediac, radšej si čítala, než viedla prázdne rozhovory o ničom – radšej cestovala do ďalekých krajov a vydávala sa na úžasné výpravy, hoci len na stránkach svojich obľúbených kníh.

Pri prepletaní sa ulicou počúvala ostatných mešťanov, ako sa zdravia. Keď videla, ako sa spolu všetci rozprávajú, zacítila bodnutie samoty. Všetci vyzerali dokonale spokojní s jednotvárnosťou svojich ranných rutín. Nezdalo sa, že by sa s ňou chcel niekto podeliť o túžbu po niečom novom a vzrušujúcom, po niečom viac.

Belle prišla až k stánku pekára. Vzduchom sa vanula sladká vôňa čerstvo upečeného chleba. Utrápený pekár, ako vždy, držal v ruke tácku s čerstvo upečenými bagetami a niečo si mrmľal. „*Bonjour*,“ pozdravila Belle. Muž roztržito prikývol.

„Jednu bagetu...“ Belle sa zadívala na rad pohárikov naplnených sýtočerveným džemom. „A ešte toto, *s'il vous plaît*,“ dodala, vybrala si jeden z pohárikov a strčila si ho do vrecka zástery. Keď zaplatila a pozbierala si svoj nákup, posunula sa k ďalšej povinnosti.

Práve sa chystala zabočiť za roh, no vtom sa zastavila. Jean, starý hrnčiar, tam stál pri svojom somárikovi a vyzeral zmätene. Vozík pripojený k somárovi bol naložený práve dokončenou keramikou. Jean pozrel dohora a všimol si Belle, ako sa naňho pozerá a usmieva.

„Dobré ráno, Belle,“ povedal hlasom, ktorý mu rokmi zachrípol. Díval sa do svojho vozíka s neistým výrazom na tvári.

„Dobré ráno, Monsieur Jean,“ odpovedala mu Belle. „Znovu ste niečo stratili?“

Starší muž prikývol. „Myslím, že áno. Problémom je, že si neviem spomenúť, čo,“ povedal smutne. Potom pokrčil plecami. „No nič, určite mi to napadne.“ Otočil sa a zatiahol somáríka za opraty – snažil sa to tvrdohlavé zviera odviešť preč. Somár si z toho nič nerobil. Snažil sa vopchať nos do Bellinho vrecka, lebo hľadal jablko, ktoré tam schovala pre prípad, že stretne Jeana. Jean prudko šklbol zvieraťom, čím sa mu podarilo odvrátiť somárovu pozornosť od Belle. Ale podarilo sa mu tiež rozkývať vozík.

Belle s utajeným dychom natiahla ruku a schytila jeden z nádherných keramických hrncov tesne predtým, než spadol. Spokojná, že nič iné už nespadne, potom podala jablko somárovi a otočila sa na odchod.

„Kam sa chystáš?“ spýtal sa Jean.

Obzrela sa cez plece. „Idem vrátiť túto knihu Perovi Robertovi,“ povedala s úsmevom a zodvihla poriadne ošúchanú knihu. „Je to o dvoch zaľúbenkoch v nádhernej Verone –“

„Je niektorý z nich hrnčiar?“ prerušil ju Jean.

Belle pokývala hlavou. „Nie.“

„Tak to znie nudne,“ povedal.

Belle si povzdychla. Jeanova reakcia ju neprekvapila. Rovnaká odpoveď prišla vždy, keď spomenula knihy. Alebo umenie. Alebo cestovanie. Alebo Paríž. Čokoľvek, čo sa netýkalo mestečka alebo jeho obyvateľov, sa stretalo s ľahostajnosťou – alebo, ešte horšie, s pohrdaním.

Belle potľapkala Jeanovho somáríka po nose, zamávala hrnčiarovi na rozlúčku a premýšľala: *Aspoň raz by som chcela stretnúť niekoho, kto by si chcel vypočuť príbeh o Rómeovi a Júlii. Alebo vlastne, akýkoľvek iný príbeh.* Pridala do kroku, ešte nedočkavejšie než predtým sa chcela dostať k Perovi Robertovi, vziať si novú knihu a vrátiť sa domov. Aspoň v jej vlastnej chalúpkе nebol nikto, kto by ju otravoval alebo odsudzoval. Mohla sa ponoriť do svojich príbehov a predstavovať si svet za hranicami provinčného mestečka.

Pohrúžená do myšlienok o tom, aké nové radosťi na ňu asi čakajú v knihách u Pera Roberta, si Belle ani nevšimla pozornosť, akej sa jej dostávalo. Vôbec ju netrápili ani sotva skrývané komentáre, ktoré vyvolala jej prítomnosť. Už ich všetky poču-

la aj predtým. Nebolo to prvý raz, čo prešla popri škole a začula, ako ju malí chlapci nazývajú divnou. Práčky so zošúverenými rukami pokrytými mydlom si o nej tiež s obľubou šepkali, kedykoľvek ju videli. „Zvláštne dievča,“ hovorievali. Ich ďalšie obľúbené heslo bolo „nehodí sa sem“. Pre klebetnice to bola najhoršia možná urážka zo všetkých. Nikdy im nenapadlo, že Belle sa sama rozhodla nepatriť k davu.

Belle nakoniec dorazila k svojmu cieľu – k sakristii kostola. Otvorila dvere a keď ju zaplavilo ticho a pokoj budovy, s úľavou si vydýchla. Hurhaj a hluk zvonka dozneli a Belle sa prvý raz v ten deň cítila pokojne. Počul ju vojsť milý muž v dlhom čiernom rúchu a zodvihol zrak od knihy. Muž bol vysoký a štíhly, mal láskavé oči, ktoré sa prižmúrili, keď sa s úsmevom pozrel na Belle.

„Dobré ráno, Belle,“ pozdravil ju Pere Robert. „Kamže si utiekla tento týždeň?“

Belle mu opätovala úsmev. Sčítaný kňaz bol jedným z dvoch ľudí v celom mestečku, s ktorými sa Belle mohla porozprávať. Tým druhým bol jej otec. „Do dvoch miest v severnom Taliansku,“ odpove-

dalá čoraz živším hlasom. Vytiahla knihu, akoby to, že ju ukáže Perovi Robertovi, pomohlo príbehu ožiť. „Mali ste to vidieť. Tie zámky. To umenie. Dokonca tam usporiadali maškarný ples.“

Pere Robert sa natiahol a opatrne si zobral knihu od Belle. Prikyvoval, kým mu rozprávala príbeh o Rómeovi a Júlii, akoby ho nikdy predtým nepočul, hoci obaja vedeli, že sám ten príbeh predtým prečítal aspoň desaťkrát. Ale patrilo to k ich tradícii. Keď Belle skončila, spokojne sa zhlboka nadýchla. „Máte ešte nejaké iné miesta, kam sa dá ísť?“ spýtala sa s nádejou. Otočila sa a jej oči sa zastavili na mestskej knižnici.

Teda, nazývať to knižnicou bolo prinajmenšom zveličovanie. Dve malé zaprášené police vyplňalo niekoľko tuctov kníh. Belle po nich prechádzala pohľadom, ale videla iba známe ošumelé chrbty s vyblednutými názvami. Akékoľvek prírastky do inventáru boli vzácne.

„Bohužiaľ nie,“ odpovedal. Hoci to Belle očakávala, jej oči prezrádzali sklamanie. „Ale môžeš si znovu prečítať hociktoré z tých starých, ak chceš,“ dodal prívetivo.

Belle prikývla a postavila sa pred police. Prechádzala prstami po známých knihách, z ktorých väčšinu prečítala už aspoň dvakrát. Ale aj tak sa nesťažovala. Jednu knihu si vybrala a usmiala sa. „Ďakujem,“ povedala potichu. „Vďaka vašej knižnici sa cítim, akoby sa náš malý kúsok sveta zväčšil.“

S knihou v ruke Belle odišla zo sakristie a vydala sa naspäť na hlavnú ulicu. Otvorila knihu na prvej strane, zaborila do nej nos a vytesnila zo svojej pozornosti všetko ostatné. Uhla sa pred predajcom syra, ktorý niesol tácku so svojím tovarom, a ustúpila z cesty dvom kvetinárom s náručím plným obrovských kytíc, a popri tom všetkom ani na chvíľu nestratila miesto v knihe.

Hoci ju sklamalo, že nenašla nič nové, táto knižka bola jednou z jej obľúbených. Mala všetko, čo má mať dobrý príbeh – ďaleké miesta, švárneho princa, silnú hrdinku, ktorá objavila lásku... ale nie hneď na začiatku, samozrejme.

Cink! Cink!

Hlasný zvuk Belle prekvapil a konečne sa odtrhla od knihy. Zodvihla zrak a videla, že zvuk

pochádza od Agáty. Ak si mestečko myslelo, že Belle je zvláštna, starú ženu pokladali za vydedenca. Nemala domov ani rodinu a celé dni trávila žobraním o drobné a jedlo. Belle sa vždy pozerala ďalej než po špinu na Agátiných lícach a handry, čo mala na sebe. Myslela si, že Agáta si zaslúži rovnakú pozornosť a rešpekt ako hocikto iný, a neznášala, keď Agátu ostatní obyvatelia ignorovali alebo – v horšom prípade – sa jej vysmievali. Vždy keď Belle videla Agátu, snažila sa jej niečo malé dať.

„Dobré ráno, Agáta,“ povedala s milým úsmevom. „Nemám peniaze. Ale mám tu...“ Siahla do svojej tašky, vytiahla bagetu, ktorú kúpila práve pre starú ženu, a podala jej ju.

Agáta sa vďačne usmiala. Potom sa jej úsmev zmenil na šibalský. „A náhodou džem?“ Belle to čakala, a tak už mala ruku vo vrecku a vyťahovala z nej pohárik s džemom. „Boh ti žehnaj,“ povedala Agáta. Sklonila hlavu, odtrhla si kus bagety a okamžite zabudla na Bellinu prítomnosť.

Belle sa usmiala. Zvláštnym spôsobom sa so ženou cítila spriaznená. Agáta chcela len jedlo,